

ACTADEKOSSUTH

2022-23 június

RADTÓ

A Debreceni Egyetem Kossuth Lajos Gyakorló Gimnáziuma
és Általános Iskolájának Diáklapja

Különkiadás

Tartalom

nemART

Győrffy Léna grafikái ([3-4.](#))

Stündl Lea fotói ([5-7.](#))

Csengő szavak

Oláh Gréta versei ([10-13.](#))

Molnár Boróka versei ([14-17.](#))

Szezonális

Egy természetjáró tanácsai ([19-23.](#))

Irány Lengyelország! ([24-27.](#))

Erdély, hahó! ([28-31.](#))

Angol kreatív

Stories of the Christmas Cat ([33-59.](#))

Recept

Almás pite ([61.](#))

de m ART

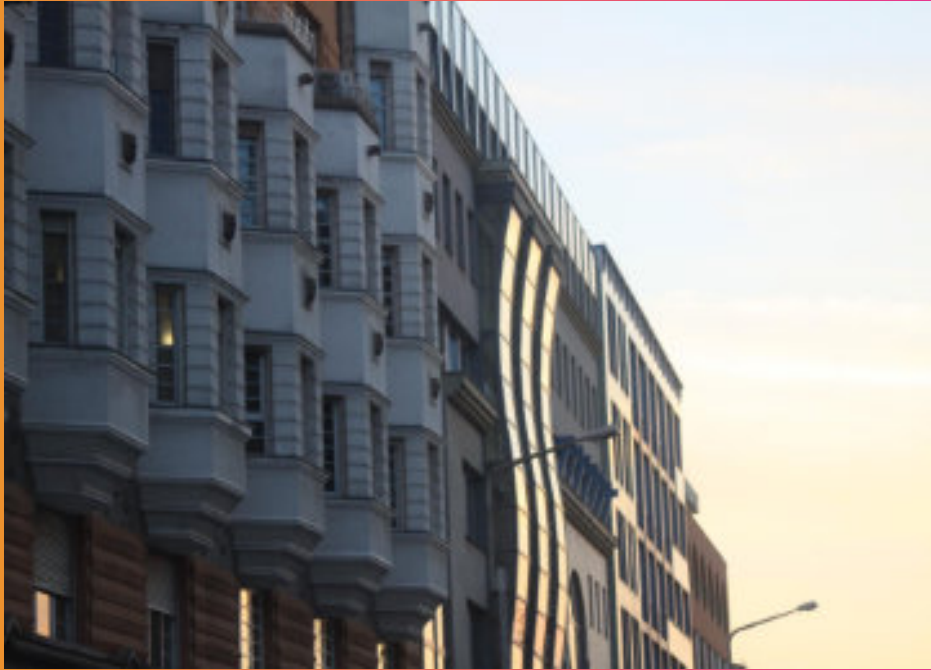
Györfy Léna grafikái

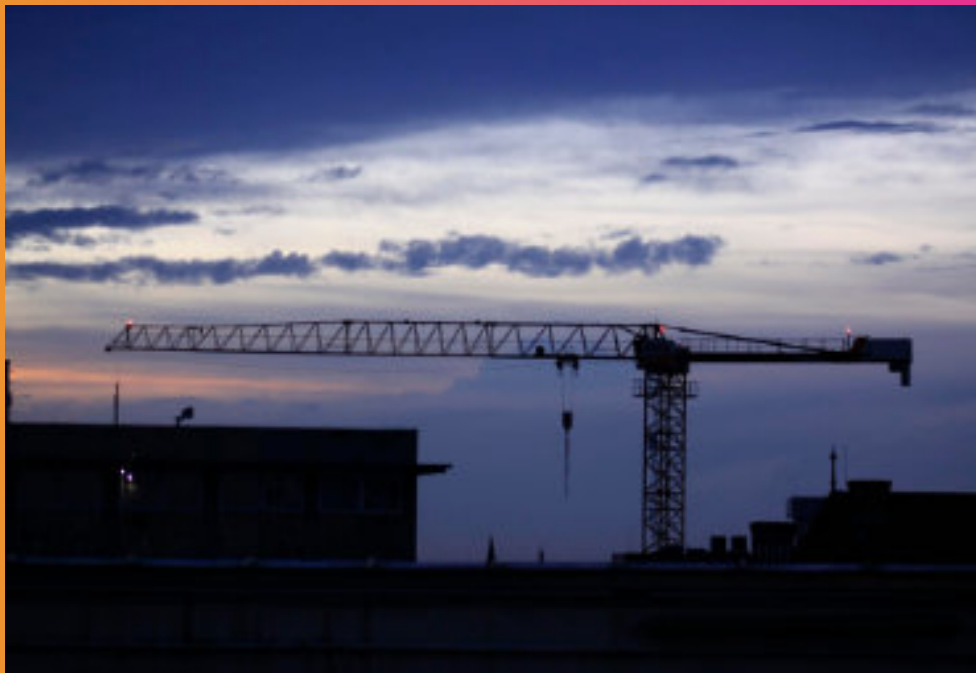
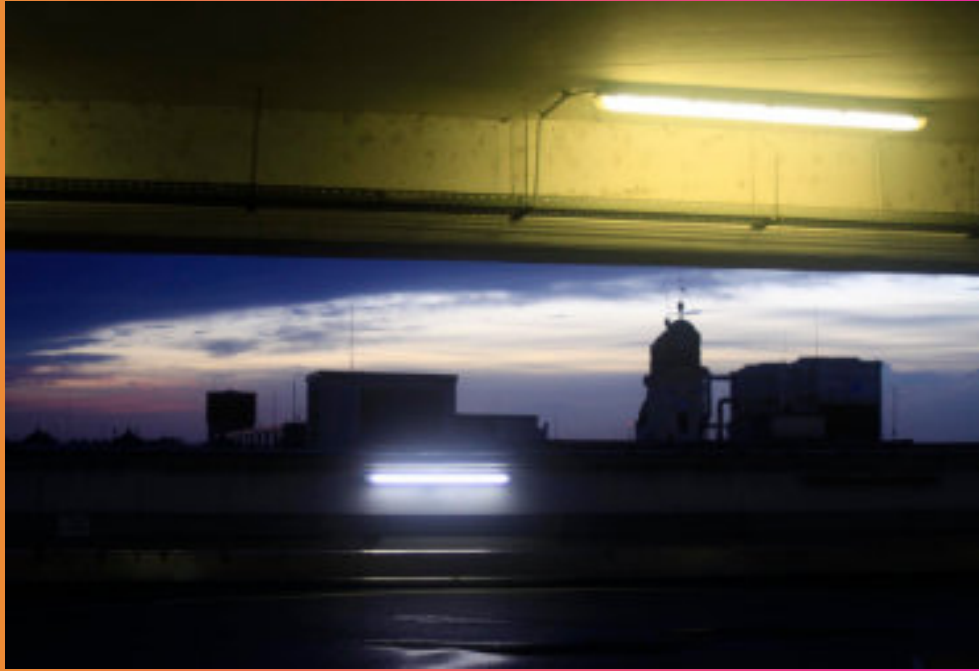
Györfy Léna grafikái

Stündl lea fotói

Stündl lea fotói

Stündl lea fotói

Csengető szavak

Hervadt rózsza

A tövis maradt meg egyedül a rózsából.
Nem gyönyörködtet szemet.
Nem hoz szebb napot.
Csak beléd döf, míg vér nem szökik húsdoból,
Hazug, fagyos, gonosz – a lelkedbe tapos.

Kába lépteitől csak pillantása szörnyűbb
Felmerül a kérdés: élő-e vagy halott?
Ha halott, miért sírna reszketve,
S ha élő, miért oly nagyképű,
Hogy úgy méreget, mintha ismerne?

Hatalma lehetne, csak nem találja helyét
Túl kevés hajnalra fog ébredni,
Hogy bármihez is kezdjen.
Keresheti ezer évig élete értelmét,
Ha az úgy lemondott róla, ahogy mindenki más

A vezér

Fogtam a kezed az árnyékban, míg árnyékká nem váltam.

Tündököltem a Fényben, amit a Sötétségben láttam.

A kezek sokasodtak, mind felém nyúltak,
Akárhova léptem, bódultságig nyúztak.

Az enyémekek vagytok, apró tükörképek,
Helyettem mosolygó, élő emlék-lények.
De a játék is addig tart, míg éber játékmestere,
Ha kegyetlen, ha nyers, ha van elég embere.

Majd véget ér a játék, a Vezér darabjaira hull,
S részei ellene játszanak tovább, a terv
meghiúsul.

Remegve leborul korrump oltárotok előtt,
Ha neki fáj, az belőletek szívja ki az erőt.

Néma a Vezér. Nem méltatja szóra,
Azokat, kik a hatalom helyett áttértek a "jóra".
Úgyis visszajönnek, az Idő bizonyítja:
Ki egyszer a gonoszt szolgálta, azt újra
megszólítja.

Emlémem él benned, én megértettelek.
Szeretted és követtéd, egészen éreztelek.
Angyal vagyok, angyal, ki a könnyeidet issza
És akármit megteremt, sose vonja vissza.

Oláh Gréta versei

Eressz el

A kösziklád akartam lenni
Most mégis összeomlok
Szelíden, szabadon.
Fáradt ahhoz a szív,
Hogy még egy benne lakjon,
Majd újra megszakadjon.
A magány nem fáj annak,
Ki örök egyedüllétre született
És még boldogabb óráiban is
Belül égett, zokogott, szenvedett.
Felejts el, véglegesen.
Ne ismerj fel a komor állomáson,
A szürke utcán, a téli éjben,
A híd alatt, vagy a túlvilágon.
Végeztem a hívogató,
Ragyogó szemekkel
Az érintést követelő,
Mohó félemberekkel.
Mocskos a világ.
A fájdalom ad erőt,
Esélyt sem adva "valami másnak"
A békének, a reménynek,
A megnyugtató halálnak.

Oláh Gréta, 11.a

Mennék utánad

Most az élet elszakasztja tőlem...
És letöltendő időm a nagyvilágban
Az ő keresésével fog telni.
Éjjel-nappal nyughatatlan lázálom,
Ahogy keze érintését próbálom felidézni.
Vigyázó szemei árnyékában követtem el
Rettenetes hibákat, keserédes bűnöket,
S ő hideg közönnyel nyugtázta a
Megmagyarázhatatlan, kusza tetteket.
Én hagytam futni. Én kergettem el?!
Őszinte szemei kutakodnak bennem.
Léptei hangosan csattannak már
Az úton, ami másvalakihez vezet,
Gondolatait a lelkemben, a szobámban hagyta
pihenni.

Idill volt, álmaim kristálytiszta alakja.
Ugyanúgy csillogott a ködben, mint nyáron a tó
tükrében.

Vigasz volt a bajban és mámor az örömben.
Kérdés a létezésre és válasz a halál utánira.
Nélküle próbálok rátalálni az igazira.
Nem halt meg, mégis eltemettem.
Vele együtt a gyerekkorom, az örömtelibb részem.
Letöltendő időm a nagyvilágban, a tömegben,
Az ő arca után kutatva.
Pimasz mosolyát és tekintete komolyságát
Belém égethetné újra, csak egy pillanatra.
Mondanám neki az utca közepén:
"Menj haza, ne bolygasd fel a múltat."
S ő is, én is tudnám: most értünk igazán haza.

Molnár Boróka versei

As the moonlight paints your skin
in an unearthly hue
I can't help but wonder how beautiful
one must be to hide an ugly heart.
Poor creature!
taken over by the Nocturnals,
spies of Evil.
I feel your rotten heart beating fast to my touch
As I hold your chin and kiss the sweet scent on
your neck
I'd give your perfume as a prescription
to people like you.
If you'd only stay quiet they wouldn't even know
that Satan has once again
visited the Garden of Eden
and she's crying in my arms tonight.

*

A gyász nagy madár,
sebesen sújt sebzett szívemre,
erős a csapása
csíp, mint az ostor.
Könny szökik szemembe,
és ráharapok a nyelvre,
mely ontja a szót
ha kell, ha nem,
s mivel általában nem,
így véresre tépem fogaimmal.
Mert a nyelv a test árulója,
és Júdást büntetni kell

Molnár Boróka versei

I break the chains of my handmade nest
with my bare fists
they bleed
I bleed
I've been bleeding since I first recognised
how little my voice mattered
I became loud and terrifying
cruel and malevolent

*

Békülni készül az elhagyatott.
Bánatos, nagy szemű jószág
ahogy ballag felém a dombon.
Ringó csípőjű, karcos sólyom,
beledalolja fájdalmát a végtelen lombokba.
Jön, csak jön. Nem akarom, hogy jöjjön.
Dögszagot hoz felőle a szél,
s a légy úgy kavargog körüle,
mint pór agy körül a gondolat.
Vékony száját simára húzza.
Feszül a kintől a kedves.
De békülni készül.
S mely szebb dolog van
a békülni készülő haldoklónál?
Utolsó csókját kilehelve húz a másvilágra,
vörös csík a nyomán.
A szeméből is ömlik a vörös.
Hogy kinyomta magának,
vagy csak a hajszálerek feladták a szolgálatot
túltengésükben – nem lehet tudni.

Molnár Boróka versei

Nem akarta, hogy lássák.
S a kisgyerekek együgyűségével
azt gondolta, a vakság kölcsönös.
Ha nem lát, nem látják.
Békülni készül tehát,
vakon billeg a meleg fövenyen.
A kalárisban feltekeredő gyom
ellepi a vádliját.
Olyan szép, ahogy sír.
Olyan szép, és olyan dögszagú,
hogy a tudóm összefacsarodik,
és túlcsordul.

Molnár Boróka, 11.e

Médiaklub

Érdekel a média világa? Szeretnéd kipróbálni magad fotóriporterként, újságíróként, illusztrátorként vagy akár televíziós műsorvezetőként? Esetleg az utómunkák, a vágás, feliratozás vonz? A kamera kezelése?

Az újonnan megalakult Kossuth Média- és Sajtóklubban mindezekre lehetőséged van. Tanáraid és külső szakemberek segítségével izgalmas feladatokon dolgozhatsz együtt hasonló érdeklődésű társaiddal. Induljon az új kihívás, teremtsünk hagyományt együtt!

Kérdéseiddel a következő tanárokat keresd:

Csősz Tímea, angol

Debreczeni Lajos, angol

Matolcsy Kálmán, angol

szc
ZON
ólis

Természetjárás

Egy természetjáró gyakorlati tanácsai

A természetjárás csodálatos dolog, ha az ember jókor van jó helyen. Ez a legtöbb esetben tudástól és időbeosztástól függ.

Személy szerint ez az egyik kedvenc szabadidős tevékenységem, mert lélektisztító hatása van. A legtöbb esetben valamely más programmal szoktam összekötni: például a horgászattal nagyon jó összhangban van.

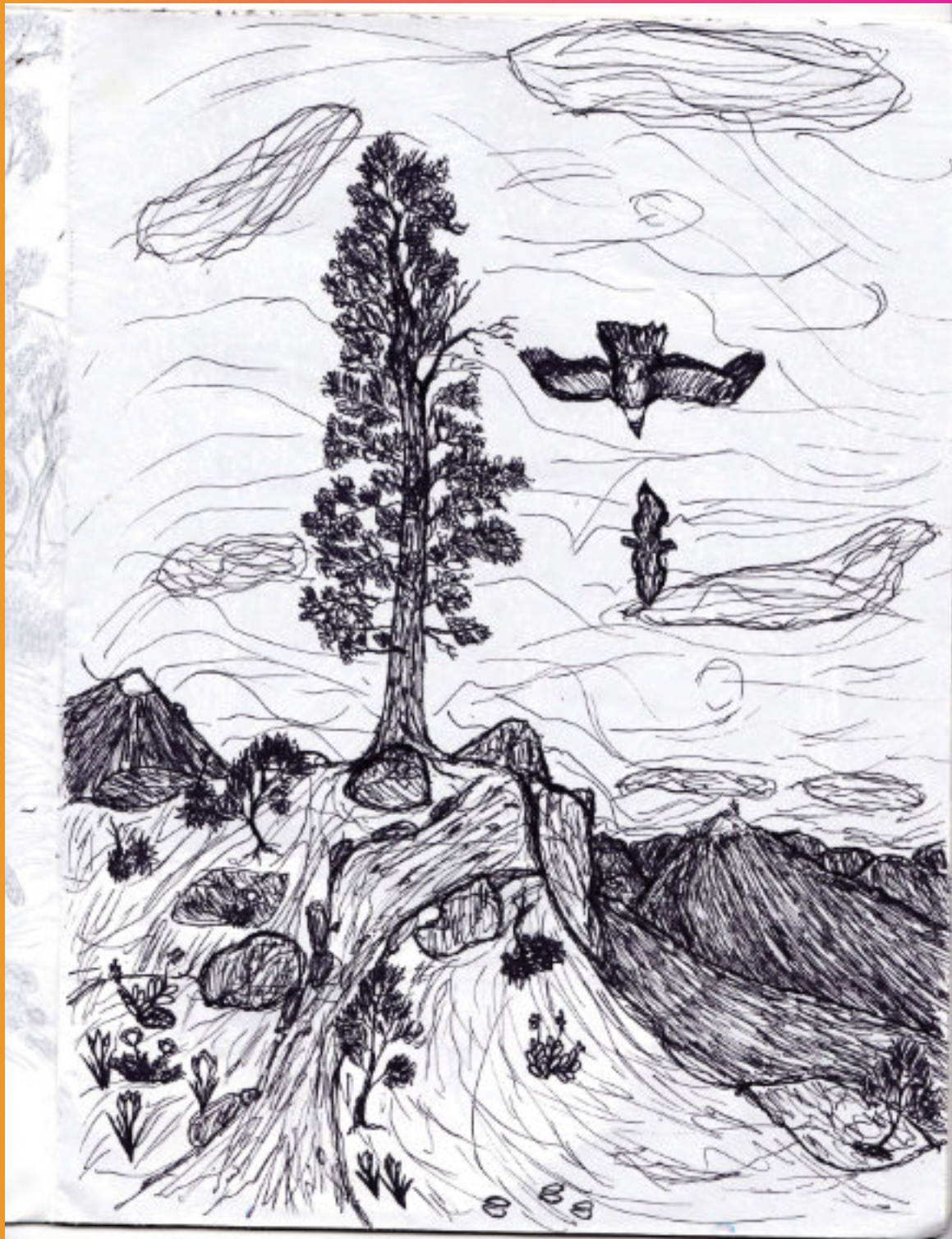
Az érzés, amikor kint vagyok a természetben egy patak vagy tó mellett, nehezen leírható. Mintha az ember lelkében lévő, (leginkább) káoszhoz hasonló állapotot a természet alapvetően kaotikusnak tűnő mivolta kiegyenesítené, és elcsendesítené a diszsonanciát okozó hatásokat. Ha egyedül megyek ki, megnyugszik a lelkem, és megoldódik a benne rejlő gondok nagy része. Olyan nyugalom tölt el, amely gyógyító hatású.

Üzhetjük ezt a sportot egyedül vagy társaságban, mind a két változatban máshogyan hat. Sikerélményt is kelthet például, ha halat fogok, vagy megmászom egy hegycsúcsot.

Sok esetben ott a legszebb a természet, ahol nem járnak gyakran emberek. Ez azt jelenti, hogy ahhoz, hogy igazán nagy élményeink legyenek, el kell hagynunk a kijárt ösvényeket. Ehhez viszont

Természetjárás

igen jó tájékozódási képességre és állóképességre van szükségünk.

Természetjárás

A megfelelő ruházat is elengedhetetlen társunk a természetben. Fontos, hogy a ruháink jól zárjanak, és fedjenek minket. Még meleg időben is érdemes odafigyelni a hosszú öltözetre. A másik fontos dolog a megfelelő eszközök kiválasztása. Egy kés jól jöhet a vadonban, főként a fix pengés, mivel ezek jobban bírják a strapát. Tűzgyújtó eszköz, kulacs, hátizsák, étel és valamilyen vékony kötél (paracord) segítségével szükség esetén akár kint is éjszakázhatunk a szabad ég alatt.

Természetjárás

Kedvenc helyeim a természetjárásra: Jósmafő környéke, a Tisza-tó és környéke, illetve a Keleti-főcsatorna Nádudvarnál.

Természetjárás

Mindenkinek szívből ajánlom a természetben töltött időt, de kell hozzá egy alapvető tűzőképesség. Nem lesz minden alkalom rózsásan szép és kellemes, de sokszor olyan gyöngyszemekre lelhetünk, amelyek megérik a fáradozást.

Szöveg és illusztráció: Leczó Dávid, 11.e

Irány Lengyelország!

Lengyelország talán nem elsőként jut eszünkbe, ha Európában turisztikai célpontokat keresünk. Nem híres antik történelméről, lélegzetelállító tengerpartjairól, különleges konyhájáról, vagy éppen finom borairól, sajtjairól. De akkor mégis miben különleges ez az Európa közepén fekvő ország? És legfőképp: magyarként miért kell, hogy fontos legyen számunkra Lengyelország? Min alapszik a közmondás, miszerint „lengyel, magyar – két jó barát együtt harcol, s issza borát”?

Lengyelország kétségkívül csodálatos hely. A lengyel-szlovák határt elhagyva csoportunk első úticélja egy gyönyörű tó mellett fekvő építmény, Nedec vára volt. Az ott töltött idő alatt bejártuk legészakibb magyar várunk összes szegletét, és élveztük a táj szépségét. Mint Magyarország Alföldjéről érkező csoport, lenyűgöző volt a hegyvidék látképe. Felfigyeltünk arra, hogy nem egy, hanem két – a magyar mellett egy lengyel – vár is ékesíti a térséget. Így már első állomásunkon belecsöppentünk a (régén ellenséges) várak közös történelemébe.

Turistaként hozzászoktunk a várakhoz, kastélyokhoz, múzeumokhoz, középkori kiállításokhoz, de nem gyakran járunk olyan helyeken, mint Auschwitz. Kirándulásunk második napján egy tanulságos kiállítást láthattunk az egykori haláltábor helyén.

Irány Lengyelország!

Angol vagy magyar nyelvű idegenvezetést választva egy borús reggelen vágunk neki a hátborzongató lepelbe burkolódzó hely felfedezésének. A szögesdrótkerítéssel övezett „Arbeit macht frei” feliratú kapun belépve, fülhallgatóinkat fejünkre helyezve mindannyian belemélyedtünk a múlt kegyetlen részleteibe. Az épületek, a kiállított képek, a halomban álló cipők, bőröndök, szemüvegek, a gázkamrák, az eredeti állapotban megőrzött szobák, a halottak képei, és csupán a haláltábor atmoszférája adott választ arra, mit is hordoz magában Auschwitz. Idegenvezetőink részletesen bevezettek minket a tábor történetének részleteibe, és bejártuk Auschwitz-Birkenau beláthatatlan területét is, ahol tiszteletünket tettük a magyar nyelvű emléktáblánál. Kivételes, egyfajta békét sugárzó, felemelő látvány volt a néhány izraeli zászlóval terített látogató képe.

Auschwitz után egy könnyebb lélegzetvételő, de hasonlóan tartalmas városnézésre indultunk. Ugyan szállásunk Krakóban volt, de csak a második napon nyílt alkalmunk megcsodálni a város utcáit és nevezetességeit. Utunk a Visztula partjáról indult. Onnan idegenvezetőnk a Wawel-dombhoz vitt bennünket, hogy megmutassa nekünk az ottani székesegyházat. A szinte mozaikszerűen felépülő épületen egy helyen láthattuk az összes művészettörténeti stílusirányzat jellegzetességeit, de a belseje is legalább ilyen szép volt. Megannyi -

Irány Lengyelország!

a lengyel történelmet meghatározó - király sírját, szarkofágját szemlélhettük meg. Eközben megismerkedtünk az egész Krakót átjáró sárkánykultusszal, majd kisebb kitérőket téve elindultunk a város főterére. Láttuk az ottani Eros Bendato szobrot, a Posztócsarnokot és betértünk a híres Mária-templomba. Csoportunkat lenyűgözte a belső tér gazdag díszítettsége, a hatalmas oltár, a falra festett freskók, a színes üvegablakok és a bordás csillagboltozat. A Krakó városának jelképévé vált, óránként megszólaló kürtszó sem maradt el. Boldogan integettünk a Mária-templom tornyából kihajoló tűzoltónak, aki minden égtáj felé eltrombitálta a jellegzetes dallamot.

Ezután szabad foglalkozás következett, egyénileg fedezhettük fel Krakó egyedi utcáit, betérhettünk a souvenir boltokba, kávézóba.

Utolsó napunkon az UNESCO világörökségei közé tartozó wieliczki sóbányához mentünk. A bánya barlangjában megcsodáltuk a gyönyörű tektonikus kőzetformákat, illetve a köztük megcsillanó sókristályokat. 800 lépcsőn keresztül 130 méter mélyre „ereszkedtünk” le idegenvezetőnk társaságában. Életnagyságú viaszbábuk és eredeti méretű fa szerkezetek reprezentálták, hogyan dolgozhattak régen Wieliczka bányászai. Különleges, hanghatásos diavetítéssel a bányászás folyamatát imitálták. A barlangrendszer kőszobrokat, különböző kamrákat, vízforrást,

Irány Lengyelország!

csónakázó helyet, konferenciatermet, egy 9 méter mély tavat, illetve a káprázatos, csak kőből álló Szent-Kinga kápolnát rejtegette. A látogatóknak fenntartott souvenir boltot és büfét elérve el is felejtettük, milyen mélyen vagyunk a föld alatt.

A sóbányában tett látogatásunk után indultunk is haza, de útközben még megálltunk Tarnówban, hogy koszorút vihessünk Bem József sírjára. A magasba emelt sírt övező tó és gyönyörű park látványa tökéletes megkoronázása volt lengyelországi utunknak. Ezt követően egy bő nyolcórás buszút után hazaértünk Debrecenbe.

Kirándulásunk során rengeteg legendát hallottunk, fantasztikus tájakat, épületeket, természeti formakincseket láttunk, sok kulturális élménnyel gazdagodtunk. Mindegyik látogatási célpontunknál összefonódott a lengyel és a magyar kultúra. Úgy gondolom, ennek köszönhetően csapatunkban is felélénkült, és megerősödött a lengyelek iránti szeretet. A lengyel-magyar történelem közti hihetetlen párhuzam felértékelte szemünkben a nemzetek közötti barátságot, és annak ápolására buzdított bennünket. Háromnapos kirándulásunk alatt ugyan feszített tempóban, de sikerült minden Krakkó és Krakkó környéki látványosságot megnéznünk, melynek minden percét megérte átélni.

Pető Boróka, 12.a

Erdély. hahó!

Augusztus utolsó napjaiban osztályunk a Határtalanul program keretében Erdélyben tölthetett el öt napot. 2020-ban sikeresen pályáztunk a kirándulásra Kormos Attila tanár úr és Bényeiné Tolnai Zita tanárnő segítségével, azonban a koronavírus-járvány miatt az elnyert utazási lehetőség sem azévben, sem 2021-ben nem került érvényesítésre. Éppen ezért nagyon boldog volt az osztály, amikor kiderült, hogy a pályázattal nyert lehetőség még nem veszett el, és idén be is válthatjuk.

Augusztus 27-én, szombaton indultunk el Debrecenből. Az első állomásunk Nagyvárad volt, ahol megtekintettük a nagyváradi római katolikus székesegyházat a Kanonok-sorral, a város főterét és az Ady Múzeumot. Ezután az Erdély kapujaként is ismert Királyhágónál álltunk meg, ahol gyönyörködhettünk a festői kilátásban. A következő úti célunk a Boncza család egykori, csucsai kastélya volt, ahol egy ideig Ady Endre is élt a feleségével, Csinszkával. Habár a házba nem tudtunk bemenni, kívülről megtekinthettük. Aznap utolsó utunk már a szálláshelyünkre, Torockóra vezetett. Egy diákszállóban kaptunk kvártélyt, ahol két éjszakát töltöttünk el. Tökéletes alkalom nyílt arra, hogy még jobban összekovácsolódjon az osztály, hiszen mind a huszonhatan egy helyiségben aludtunk.

Erdély. hahó!

Másnap első úticélunk a Tordai-hasadék volt, ahol egy kicsit túrázhattunk és élvezhettük a friss, hegyi levegőt. Ezután Kolozsvárt látogattuk meg, ahol a házsongárdi temetőben Dsida Jenő sírjánál megemlékeztünk a költőről, illetve azokról a híres magyarokról, akik ott nyugszanak. Ezt követően bejártuk a főteret és a Szent Mihály-templomot, továbbá Hunyadi Mátyás magyar király szülőházát is meglátogattuk. A nap utolsó programjaként a Kolozsvári Magyar Állami Színházban a Rómeó és Júlia című színdarabot néztük meg. Első pillantásra igazán szokatlan volt, hiszen a darab sokkal inkább idézte a mi hétköznapijainkat, mint a középkori Itáliát, illetve a nézők is a darab fontos részét képezték, vagyis a történet nem kizárólag Shakespeare drámáját dolgozta fel. Olyan volt, mintha egyszerre ültünk volna egy uszodában, egy cirkuszban és egy színházban. Az interaktív előadáshoz gyakran kértek önként jelentkezőket. Az osztályunk több tagja bátran el is fogadta a kérést, ezzel is színesítve a darabot.

A következő napot a Gyilkos-tónál és a Békás-szorosnál töltöttük el. Sétálhattunk a tó partján, illetve keresztülgyalogoltunk a szoroson is, ami rettentő magas szikláival igazán lenyűgöző látványt nyújtott. Ezek után már csak a következő szálláshelyünkre, Nyikómalomfalvára utaztunk tovább, ahol nagyon nagy vendégszeretettel fogadtak minket. Mivel a szállás, egy, a torockóihoz hasonló diákszálló volt, alkalmunk nyílt egy másik

Erdély. hahó!

magyar iskoláscsoporttal is megismerkedni, akik Szentendréről jöttek.

A negyedik nap első célállomása Szejkefürdőn a székelykapu-kiállítás volt, amin keresztülhaladva megfigyelhettük, hogy milyen egyedi és különleges a székelykapufaragás művészete. Ezután a Mini Erdély Parkot néztük meg: ez egy olyan szabadtéri kiállítás, ahol különböző épületmaketteken keresztül mutatják be Erdély és Románia szépségeit. Ezt követően Farkaslakára mentünk, ahol megemlékeztünk Tamási Áronról, a munkásságáról, illetve megkoszorúztuk a sírját. A következő program Segesvár bejárása volt. A városba menet megálltunk az útszéli Petőfi emlékműnél is, ahol Attila bácsi mesélt nekünk a szabadságharc során zajlott segesvári csatáról és annak körülményeiről, illetve a Petőfi Sándor eltűnésével kapcsolatos elméletekről is. Tovább haladva megnéztük Segesvár történelmi belvárosát és gyönyörű képeket készítettünk a fellegréből. A napunk végén harmadik, egyben utolsó szállásunk, a Gyulafehérvár közelében fekvő Szászsebes felé vettük az irányt. Kirándulásunk eddigi napjain elkerült minket a rossz idő, aznap azonban eleredt az eső, így a tervezett programot kénytelen-kelletlen elhalasztottuk.

Kirándulásunk utolsó napját a gyulafehérvári székesegyház megtekintésével nyitottuk, ahol láttuk többek között Hunyadi János sírját is. Az

Erdély. hahó!

útitervben szerepelt Déva várának meglátogatása is, de mivel a vár felújítás alatt állt és zárva volt, ezért csak messziről tudtuk megnézni, Kőmíves Kelemenné balladájának meghallgatása közben. A nap folyamán ellátogattunk Vajdahunyad várához is. Ide szintén nem mentünk be, de nagyon sok képet tudtunk csinálni erről a gyönyörű épületről. Ezután Arad következett, ahol megkoszorúztuk a 13 vértanú kivégzési helyén emelt emlékművet, és a maradék időben bejártuk a várost is. A legutolsó város, amit hazaindulásunk előtt meglátogattunk, Nagyszalonta volt. Itt megnéztük a Csonkatornyot és az Arany János Emlékmúzeumot, ami sajnos zárva volt, így nem tudtunk bemenni. Ehelyett Zita néni mesélt nekünk Arany János életéről és költői tevékenységéről. Kirándulásunk külföldi része ezzel véget is ért, ezután hazaindultunk Debrecenbe.

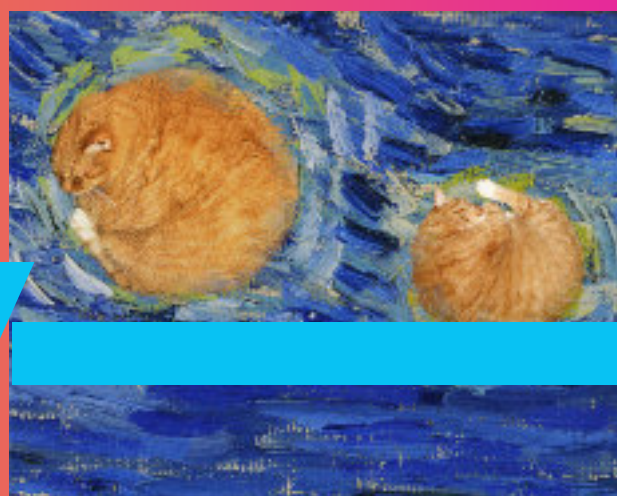
A kirándulás alatt alkalmunk nyílt arra, hogy az irodalom, földrajz és a történelem órákon tanult helyszíneket személyesen is megcsodálhassuk. Ezen kívül feltétele volt még a pályázatnak, hogy országhatárokon átívelő kapcsolatot is ki kellett alakítani. Mi egy Szatmárnémetiben található árvaház lakóinak küldtünk cipősdobozokba csomagolt ajándékokat.

Pető Boróka, 12.A

Ango

Ikrea

tív

Angol kreatív

A következő oldalakon egy angol nyelvű íráskészség feladat megoldásaiból szemezgettünk. A kreatív írók mindössze két irányító szempontot kaptak azon túl, hogy alkalmazkodniuk kellett a prózai szövegek korábban megismert konvencióihoz:

1) A történet kötelező kezdő mondatát, azaz: 'I had never heard of the Christmas Cat until the day...';

1) valamint, hogy a szövegben szerepelnie kellett a következőknek: 'ice' és 'surprise'.

A többi már a szerző kreativitására volt bízva.

(Matolcsy Kálmán)

The C. C.

I had never heard of the Christmas Cat until the day I saw him myself.

It was an average day. I was coming home from my friend's house when a red cat jumped out of the bush, ran across the street and disappeared in the forest near our house. First I thought I was dreaming, as the cat's fur was not ginger, but a vibrant crimson. However, I was too curious not to follow this strange animal, so I did.

I was already walking through the forest when I heard a loud meow coming from a huge tree. I followed the sound and when I passed the tree, I saw a frozen lake hidden behind the forest. For a second I couldn't believe my eyes, then I realised that the sound had come from the middle of the water. I ran closer and all I could see was the cat trying to climb out of the water he had probably fallen into. The situation only got worse when I found I could not walk on the frozen lake, since the ice was barely even there. I ran to the other side of the lake where I saw a long branch and thought, let's give it a try. So I picked it up, took it to where the cat was trying to get out and started pushing him out of the ice cold water.

Probably the longest ten minutes ever had gone by when finally I was able to lift the animal and get

him out onto the ground. I took him home, washed him in hot water and then gave him a fluffy blanket to keep him warm.

When I woke up the next morning, the cat was nowhere to be found. As it turned out, the owner lived a few streets away and later he told me that I had saved the only cat in the world with natural red fur, born on 24th December, called the Christmas Cat.

Virágos Sára, 11.e

*

The Christmas Cat

I had never heard of the Christmas Cat until the day that my grandfather told me a story.

I was an eight-year-old innocent child living with my parents and my grandfather in a charming little village. Every day after school I had a little chat with my grandfather and sometimes he would tell me very interesting stories. One day I asked him if he could tell me something different. Something thrilling or frightening.

“Hm... let me think... Have you ever heard about the Christmas Cat?”

“No? Not really. Sounds a bit funny actually.”

“Perhaps later your opinion will change.”

And he told me his story:

“I was about your age when I first heard about it. I had a friend called Tommy, he was a strange little boy, he always hung out in the woods with his father. Once he got lost and nobody saw him for days. When he returned, he told me something that I will never forget.”

“The weather was snowy, freezing cold and they were ice fishing with his father all day long. Tommy wanted to go home, he had been shivering since they arrived, but they needed food. The next day was Christmas, and they needed something for Christmas dinner.”

“But Tommy had had enough. He couldn't stand in the cold any longer, he ran away into the deep forest. His father was shouting at him but all for nothing. Soon Tommy realized running away hadn't been such a great idea. He got lost and was wandering amongst the shadows until it got dark. He barely felt his toes. After a while he found a cave, and he decided to go inside, thinking maybe there he could make it through the night.”

“Tommy was feeling exhausted. He knew that it could cost his life if he fell asleep right then, but he couldn’t fight his tiredness.”

“When he woke up, he felt something bizarre. Something else was there in the cave, too. When he looked down at his legs, what he saw completely terrified him. A catlike creature was crunching, chewing on his left big toe, and he made eye contact with the monster. Tommy needed a few seconds to take in the situation. He screamed at the top of his voice and the cat roared back at him. He ran out of the cave screaming, running for his life, and he still needed a few days to find the way back home.”

“Ever since then we have called this dreadful being the Christmas Cat.”

“That was... interesting.”

“Did you like my story, lad?”

“Yes, definitely!”

Actually, I didn’t know where to put what I had just heard, but I tried to accept it. What a crazy old man... My grandfather had a gifted mind. I didn’t attach great importance to the story until...

I woke up at the middle of the night feeling totally dehydrated so I went to the bathroom for a glass of water. On my way to the bathroom, I noticed that my grandfather's door was still open, so I decided to check what was going on in there. When I looked inside, I was too stunned to speak. My grandfather's legs were sticking out from under his blanket. On his left foot he had only four toes.

Szmik Emese, 11.e

*

C. C.

I had never heard of the Christmas cat until the day that I had to do an essay on it. I started searching for images of it so I could have some points of reference to base my essay on. I kept searching for pictures when I came across something disturbing. It was a kitten that was as white as snow with a Christmas hat but the kitten's paws were covered in blood.

I was shocked beyond belief, so I clicked on the picture to get a better understanding of that distressing piece of photograph. The cat was actually a suspect in an accident that involved the deaths of a family of four. I was utterly bewildered. Apparently the cat killed the family with an icicle on Christmas Eve and was never seen again.

I started worrying for my life. What if I dabbled in something I shouldn't have? But the case was really intriguing. Each of the victims had a sizeable wound in their abdomen due to a lethal stab they had received from a 20cm-long, sharp object. And the police concluded that it must have been the cat because no footprints were found in the fresh snow other than the cat's bloody paw prints.

As I was finishing my research I heard some subtle meowing coming from the attic. Now I have to worry for my life everyday and I fear that it will be too late to submit this wonderful essay due to the killer cat. If something happens to me, this essay will be late to arrive and I will probably be murdered by that evil cat. So please pray for my and my family's safety.

I will contact the police as soon as possible but I fear that it's already too...

Baló-Jóna Balázs, 11.e

*

The Christmas Cat

I had never heard of the Christmas Cat until the day that the Haack family was found in the woods dead.

Angol kreatív

The Haacks had been missing for a week before found in the Black Cave Forest. They were happened upon by Lis, head of the town council, while she was walking her dog. Everyone was in total shock when they first saw the bodies. Body parts were everywhere, and the ground was still reddish from the blood.

The authorities said that it must have been some kind of animal with big claws. There was only one problem, we didn't have any wolves or bears in the forest. People were panicking that it must have been some kind of creature that was after humans. They thought that it might have been the Christmas Cat, some kind of giant cat from an old myth that was killing off people in the eighteen hundreds. People started to lock up their houses and not let their children out of their homes.

I am not saying that I was not scared, but I also thought these people were a little over the top. I still went to work every day and I also took my dog on a walk every time I got home. There were some members of the community who were thinking the same way as me. And well, that way of thinking got Pete killed.

Pete was found near his home decapitated. His body was lying in the middle of the street while his car door was still open. He was found in the morning, but the cops said that he had been killed

Angol kreatív

at about 9 pm, so right about the time he was supposed to get home from work. From then on townspeople were not allowed to leave their houses after 4 pm.

I didn't leave the house after 4 pm either. My dog didn't really like that and one day he got out at night. I was kind of scared because I did not want anything bad to happen to him. At first I just shouted after him but then I started to hear him barking so I put on my coat and went after him. A few minutes later I was finally able to put him on a leash and at that point I just wanted to go home. To my worst nightmare I heard a noise behind my back, and I turned around to see what it was. I was much surprised to see it was only Josh, a cop who was on the watch that night. He offered to give me a ride home because he didn't need another dead body.

Josh got me home and we told each other goodbye. As I was walking towards my house I heard a new noise. This time it was like something walking near the bushes. I started running towards the house, but I slipped on a patch of ice. I tried to get up but every single part of my body was hurting. Josh got out of the car to help me up, but it was too late. That giant monster lurked out of the bushes and jumped on top of me, starting to drag me away. I was screaming and hitting it wherever I could but it did not help at all. Josh tried to shoot the cat, but he

failed. I remember not wanting to give up, even when I didn't have any energy left to fight back.

I wasn't even found until two days later, in the middle of the forest.

Gellén Anna, 11.e

*

The Christmas Cat

I had never heard of the Christmas Cat until the day that I had a really strange experience. I had been walking home from work when, upon reaching my house, I noticed a shadow in my window.

I was really frightened but I had to go in. When I stepped in, I heard a strange voice speaking. It wasn't any human sound, it was much thinner. I asked: "Who are you?" The stranger didn't answer but started to run and left the house using the backdoor. When I rushed into the garden, I didn't see anybody. Then I went back to the living room and found it had suffered no damage. I was really surprised but when I entered the kitchen, the fridge door was open. I looked in and found the fridge empty. I had never heard of a burglar who would steal from the fridge but leave the valuables in the house.

In the evening I was frightened to fall asleep, so I was tossing and turning all night and had the worst night of my life. At work I couldn't put the previous day out of my mind. Then at 4pm when my shift ended, I had to go home even though I didn't want to. Obviously, the burglar was in my home again, but now I tried to behave bravely. I asked the neighbour to knock on the door while I sneaked to the back. Just as I thought: the stranger was scared and burst out. But now I was there and when it saw me it slipped onto the frozen terrace. I approached it and realised that it was a cat.

I was really surprised because it was as big as a human, and it could speak. It apologised to me and promised that it would choose other homes and leave me for good. I accepted his promise and gave the Christmas Cat a last glass of milk before saying goodbye to it forever.

Tompa Áron, 11.e

*

Untitled

I had never heard of the Christmas Cat until the day that I was told his amazing story.

Angol kreatív

Bob was a little black kitten who was a 9-year-old boy's birthday present given to him by his dad. In the beginning Bob felt that he found the place where he was destined to belong, he received a lot of love from his owner and the whole family cared for him: he had his own bed and a lot of toys. He was full of life.

Unfortunately, his happiness could not last forever. Slowly his family got bored with him because he was no longer a little kitten as he used to be. He got thrown out into the street and spent weeks living the life of a stray cat. He got chased by dogs, wounded by fences, and almost froze to death in the icy weather.

He was saved from death by another cat named Matthew. Matthew was a stray since childhood. He taught Bob how to survive the city life. He learnt how to steal food from grocery stores and how to avoid danger. Once they stole chicken breasts from a store. After the theft they ran into a group of stray dogs, and the dogs chased them. After a while they had nowhere to run and the dogs cornered them. Then Matthew threw himself between the dogs, buying time for his companion. Bob couldn't do much, he ran for his life, which was saved by his friend. On his way he got captured and brought to an animal shelter. He spent his days there filled with depression and could only think of the memories he had with Matthew.

Luckily on Christmas eve he got adopted out of nowhere. He was taken in by an old man who treated Bob as a member of his family until the end of his life. Bob lived his last years happily, but never forgot his friend's sacrifice.

Plósz Döme, 11.e

*

Christmas Cat

I had never heard of the Christmas Cat until the day an elf told me a tale about it. He said that there was an evil spirit that roamed the streets on Christmas Eve, seeking naughty children to punish. The Christmas Cat was a creature of ice and snow, with piercing blue eyes that glowed in the darkness. I laughed it off as just another silly superstition, but the elf was insistent that it was true. He also warned me that if I ever faced the demonic spirit I should not try to fight and defeat it because many had tried before and none of them succeeded.

On Christmas Eve me and my fellow warriors gathered around the fireplace, sharing stories and laughter. But as the night grew colder, I couldn't shake the feeling of unease. I looked outside and saw a pair of glowing blue eyes, staring at me through the darkness. At first, I thought it was just my imagination, but as the eyes grew closer, I

realized that it was the Christmas Cat, and it was coming for me.

I tried to fight it, but the creature was too fast. Its paws were made of ice, leaving a trail of frozen footprints in their wake. As it closed in on me, I could feel my body starting to freeze, as if winter itself was gripping me in its icy embrace. The cat let out a terrible howl and pounced. Its jaws opened wide to swallow me whole.

I angrily threw the controller away as the text "You died" appeared on my TV screen. I got frustrated considering this was the fifth time I was trying to defeat that evil and overly powerful main boss in Dark Souls. I turned off the Xbox and went to bed. As I was falling asleep I felt a freezing touch on my face. As I opened my eyes I saw a pair of blue eyes glowing in the dark. That was the moment I knew it was too late to run.

Madar Krisztián, 11.e

*

The Christmas Cat

I had never heard of the Christmas cat until the day that I met him myself. It was almost midnight and I was getting ready to go to bed after having taken a shower.

Suddenly, I heard a rumbling noise outside. I thought it was just my dog but when I checked I saw a white cat. It was snowing so I didn't want to go outside, but the cat was looking right at me. Its eyes were glowing in a light blue colour and I couldn't resist the urge to go closer, so I opened the front door and went outside.

It was freezing. Everything was buried in snow, I couldn't see that the path was covered in ice, so I tripped and fell to the ground. As I was trying to get up the cat came closer, leaving some kind of icy trail behind. I must have tripped on the same ice it had left behind before. It was frightening lying down in the snow at night while a strange cat was approaching me, so I got up and wanted to pet this mysterious creature, but it ran out into the street. I quickly followed him but when I looked around, the street was empty. The creature had disappeared.

I went back to my bedroom and could barely sleep because I couldn't stop thinking about the cat. I named him Christmas Cat because it was Christmas Eve that night.

When I woke up in the morning I still had the cat on my mind. Many years have passed, but the Christmas Cat was never to be seen again.

Kovács Normen, 11.e

Frozen in Place

I had never heard of the Christmas Cat until the day that I was having a staring contest with the creature. They say people have a certain 'fight or flight reflex' which helps them confront or escape the horrifying scenario they are placed in. So why are my legs stuck in place? Why are my limbs refusing to move?

Fight or flight... Yet I am motionless, frozen by the intense gaze of the vicious monster, like a sculpture. Apparently, my brain decided that I would be safe if I just stood still. Which is not very wise, considering I was trembling like a newborn foal trying to stand up for the first time. What started as a peaceful day, perfect for ice skating and practicing on the nearby lake for my upcoming contest, took a terrifying turn.

My skates were scratching the ice as I was gliding on the surface without a thought or worry. The feeling of bliss was short-lived, however, as I heard some growl, or rather roar, from the forest. Before I could even register the potential danger I was in, a gigantic shadow pounced on the ice, cracking it and landing in front of me. That is how I got into this petrifying predicament, being face to face with an enormous feline that is now hissing at me and showing its menacing fangs.

My breathing begins to quicken as my heartbeat is pounding in my ears so loud that I almost miss the cat opening its mouth and saying in a deep and booming voice, “Cherish the breath in your lungs, because it will be your last.” My eyes are widening at the threat and I hear something that no one wants to hear on ice, a crack .

With a yelp I am falling into the freezing lake, still looking at the silhouette of the furry thing staring straight into my soul. I can feel my lungs filling with water as my eyes slowly start to close and with one final and futile effort to save my life, I am letting myself succumb to the darkness.

Fazekas Réka, 11.e

*

The Christmas Cat

I had never heard of the Christmas Cat until the day that I died. Alright, that might seem to be an overstatement, since I just caught a cold, but come on! It was Christmas Eve and I had a cold, how is that not the equivalent of death? Pardon me, I got too enthusiastic about validating the only near-death experience I've ever had. But that's what it felt like. I was drowning in cold sweat while my forehead was burning like the dark and bottomless womb of Tartarus. I tried to watch some poorly

made documentary of a chocolate factory in Sri Lanka through my blood-red, aching eyes when a sudden breeze sent chills down my spine.

'Oh, that fucking thing!' I cried while struggling to get up from my couch. I was trying to close the window I had opened for health purposes. Mother had always told me I was too forgetful, but I needed some fresh air to clear my sinuses. Mother was six feet under anyways (or probably more. Mother was not a very kind woman). When I closed a window, a small creature hopped onto the ledge. It was white as snow and had a little bell on a piece of thread around its neck. It didn't seem frustrated or anxious even though it was freezing outside and he obviously had a home. I decided to rescue the cat. Since I had just moved into town, I didn't know what the policy was regarding lost animals, but I figured it didn't matter. If I see a lost animal, sure as hell I'm going to help it.

'It's alright, kitty cat, I'm coming!'

I wrapped myself in a thick blanket so my condition wouldn't get any worse, and I stepped out into the night. When I got out of the house the cat had already moved down the street. It was sitting in front of Ms Atwood's house while looking straight back at me.

'You peculiar thing,' I said again and again as the cat repeated the same gesture all the way to the last house. Then it disappeared. By then I was shivering with my last breath. My whole body was shaking, and my throat was aching like I had swallowed a dozen bees, and I got tired from trying not to trip on some ice, since the whole street was full of it. I gave up on finding the kitten and turned back to get home, when an agonizing shriek left my burning throat. The cat was hanging from a branch of Mr Carson's old cherry tree. Its blood painted the white fur crimson, its head was barely attached to the body. That was when I noticed something. The eyes were carved out.

'What is going on here?!' cried Mr Carson as he was struggling to put his shoes on. He was scared by my shriek I presume. 'Oh my God', he said in an otherworldly voice as he looked upon the dead animal.

'Who would do such a thing?' I asked with tears in my eyes.

'That's a gift meant for me', he replied. 'That is the Christmas Cat. It means they're going to kill me.'

Molnár Boróka, 11.e

The Christmas Cat

As a child I lived in a small village in the mountains. The winter season was a wonderful period of the year. The sparkling snow and the icicles hanging from the trees were the most captivating sights I had ever seen. I remember, I used to go to the lake nearby the village, where undisturbed I could engage in my favourite pastime, ice-skating. I was always thrilled by the professionals, and my biggest dream was to get a pair of skates like those they used to effortlessly dance on the shiny surface.

On 24th December I decided to go to the lake and to only return home by lunchtime. On my way, as I was walking, I suddenly heard a strange noise from a wild rosebush. Even though it was really frightening – since hardly anyone knew about the route leading to lake, and perhaps I was the only one who actually used it – I slowly approached the bush so as to find the source of the sound. However, before I could reach it, a tiny Christmas Cat revealed itself.

I had only heard about it in fairy tales before, which my father told me before falling asleep. This tiny kitty had silky reddish-white fur, huge ears and mesmerising dark green eyes. It started speaking in an angelic voice, and said that she would fulfil any of my wishes, I only needed to think about

them. Before I could say a word, it disappeared like it had never even been there.

Arriving home, I helped my mum to put the ornaments on the tree, and to prepare the Christmas dinner. After finishing the dessert – which was traditional poppy seed rolls – we handed out the presents. Surprisingly, a little package with my name on it was still waiting under the tree. As I opened it, I saw the most beautiful ice-skates I had always been longing for. They were from the Christmas Cat.

Kálnai Lili, 11.e

*

The Christmas Cat

I had never heard of the Christmas Cat until the day that my father told me a tale about it. When I was a kid, my father used to tell me stories about funny animals and this one time he made up a story about the sweetest little kitty of all time. To be honest, I'm not the biggest fan of cats; however, this hilarious tale truly melted my heart.

The plot starts on Christmas Eve with an adorable family, who own a cat called Charlie. Charlie counts as a family member, since they got her 7 years ago and love her so much. So on this

particular Christmas Eve the family were surprising each other with their Christmas gifts and the mom realised she hadn't fed the cat yet. She rushed to the kitchen, where she made a Christmas feast for the cat. Then she got back in the living room and they continued their celebration.

Charlie sniffed the air and smelled the scent of her incredible food. As she was running to the kitchen, a frightening shadow appeared on the wall. At first, she didn't even perceive it but then it kept getting bigger and bigger. Charlie meowed and sprinted back to the living room. The family didn't understand why their cat behaved like that so they decided to investigate.

They followed Charlie's lead and eventually they also noticed the horrifying shadow. The father stepped into the kitchen slowly and the tension cut deep. Everyone was shaking until the dad started laughing so hard that he cried. The shadow was just a block of ice. Due to its melting, the shadow appeared to be some sort of monster. Charlie sighed, everyone was giggling at that point and the family named Charlie the Christmas Cat.

This funny little tale grew so close to my heart, I'm sure I'm going to tell it to my kids someday.

Janecz Luca, 11.e

Untitled

I had never heard of the Christmas cat until the day that I travelled to Alaska and met my very best friend, who was an Eskimo.

This story started one year ago. I was really bored sitting in my room every day, so I realized that I needed a change. I started searching for cheap flights all over the world. To my surprise the cheapest flight was to Alaska. I had never wanted to go there, but it captured my imagination.

So on a rainy day in November I packed my bags and took my flight. When I arrived I was really scared. The airport was empty. In the village where I stayed, there was ice everywhere. I could hardly stand on my two feet. When I found my accommodation, which was a real Igloo, I needed to break down the door, because it was frozen. But I wasn't alone. This was the place where I met Mary, who is now my best friend.

We had some very interesting and scary adventures together. One night we were talking and heard really frightening noises. We went for a walk to see if we could find anything. Mary was a native, so she knew what she was doing. While walking, she wanted to scare me and told me legends about some Christmas Cat. A man-sized cat that had frozen into an ice cube on Christmas 10 years

before and had been terrorizing the village ever since. After walking for more than an hour, we noticed something huge. It was the cat!!! It was more surprising for Mary, because she thought it wasn't real.

We called 911 and rescued the poor animal, who was almost dead. We received an award from the mayor for our heroic deed. Because of that I stayed on and Mary and I joined the local rescue team and have been best friends ever since.

Mezei Melitta, 11.e

*

Ice 'n' Cat

I had never heard of the Christmas Cat until the day that a man in summer camp told me the story.

Let's dive into it right away.

It was a cold winter night, you could hear the wolves howling and the owls hooting. There was only a tiny dwelling on the wretchedly cold terrain. The tiny dwelling let off an incredibly sinister vibe. As we came closer the door started to creek open, but as we looked inside there was no trace of light. Then suddenly a man jumped out of the door and scared most of us right away. As things settled we

Angol kreatív

realised he was a very bright and kind person. We sat down and he offered us coffee. It was so hot and tasty, all of us loved it.

While we were drinking our coffees something didn't quite feel right. I looked up and there was a frozen, dismantled arm in a huge iceblock hanging from the chandelier.

It immediately flipped the switch in me and I panicked.

Unfortunately our kind and loving host saw this and approached me. He whispered two words into my ears.

'Don't move'. As he said this, I froze and saw something frightening. It was the embodiment of chaos. The Christmas Cat. It pounced on my friends and they fell dead without any response. It came to me but did nothing.

I was spared. I ran back to our camp because I was frightened of it.

Fun story, huh?

Well it isn't real, gotcha!

Or is it?

Csernus Sándor, 11.e

*

The Christmas Cat: Facts

I had never heard of the Christmas Cat until the day of this home assignment. At first I thought it was a kitty dressed up in a Santa Claus costume and a national emblem for some country. But when I searched for it I found it's from Icelandic Christmas folklore.

The Christmas or Yule Cat, also known as Jólakötturinn, is a gigantic and cruel cat that is believed to roam the countryside during the festive season, searching for those who have not received any new clothing as a Yule gift. The cat would then eat those who had not been given gifts. The belief was that having new clothing at Christmastime was a sign of wealth and the cat served as a warning to be generous to the less fortunate during the holiday season. The message is passed on to the children. They're taught to work hard and if they're bad children, the Christmas Cat will eat them.

Although described as an ancient tradition, written accounts of the Yule Cat were recorded as recently as the 19th century. The threat of being eaten by the Christmas cat served as an incentive for farmers to

Angol kreatív

encourage their workers to process the autumn wool before Christmas. Those who participated in the work were rewarded with new clothes, but those who did not were left empty-handed and hunted by the monstrous cat. Alternatively, it was asserted that at the Christmas feasts the cat only consumed the food of those who did not get new clothes. Poems by Jóhannes úr Kötlum, as well as other folklore, partly popularized the idea of the Christmas Cat as a man-eating beast.

Besides this story there are several other mythological creatures in Icelandic folklore; however, this is believed to be the most known one.

Almás pite

Hozzávalók:

Töltelék:

1 kg alma

- 10 dkg porcukor
- 1 darab citrom
- 1 teáskanál fahéj

Tészta:

- 50 dkg teljes kiőrlésű liszt
- 25 dkg vaj
- 10 dkg cukor
- 1 zacskó sütőpor
- 2 darab tojás

Elkészítés

A tészta elkészítése legalább olyan egyszerű, mint a tölteléké. A lisztet keverjük el a sütőporral, majd morzsoljuk hozzá a vaját. Ha kezd összeállni, adjuk hozzá a cukrot és a tojásokat, majd tegyük félre pihentetni a hűtőbe.

Amíg a tészta összeáll, hámozzuk meg, majd reszeljük le az almákat. Citromlével, porcukorral és fahéjjal ízesítsük (ízlés szerint). Egy csipet só is tegyünk hozzá.

Vegyük elő a tésztát, majd nyújtsuk körülbelül fél centiméter vastagságúra. Felezzük el, majd az egyik felét tegyük egy sütőpapírral bélelt tepsibe, szépen oszlassuk el rajta egyenletesen a tölteléket, majd a másik adag tésztával rácsozzuk be az egészet.

A 180 fokra előmelegített sütőben mindössze fél óra alatt megsül.

Barna Laura, 11.e

felhívás

**Érdekel a média világa?
Szeretnéd kipróbálni magad egy szerkesztőségben?**

**Akkor nálunk a helyed!
Gyere és legyél egy megújult csapat tagja riporterként,
illusztrátorként, rovatszerkesztőként, tudósítóként vagy
egyéb munkakörben!**

Itt a helyed! Elfoglalod?

**Keress meg minket személyesen
vagy az osztályfőnöködön keresztül!**

**Molnár Boróka, 11.e
Debreczeni Lajos, angol
Matolcsy Kálmán, angol**

Acta DE Kossuth online

Keresd az Acta DE Kossuth korábbi számait az issuu oldalunkon!

<https://issuu.com/actadekossuth>

Ha kedved szottyan egy kis nyári hangulatú zenéhez, látogass el a szerkesztőink által összeválogatott [Spotify listára!](#)

Impresszum

Főszerkesztő: Molnár Boróka

Tipográfia: Molnár Boróka,
Dr. Matolcsy Kálmán

Borító: Molnár Hanna

Illusztrációk: internet

Felelős szerkesztők: Dr. Kiss Gabriella

Debreczeni Lajos

Dr. Matolcsy Kálmán

Készült a Debreceni Egyetem Kossuth Lajos
Gyakorló Gimnáziumában és Általános Iskolájában

Issuu: <https://issuu.com/actadekossuth>

Facebook: <https://www.facebook.com/actadekossuth>

Blog: actadekossuth.blogspot.com

Email: actadekossuth@gmail.com

Spotify: [Acta DE Kossuth tavaszi/nyári mixtape](#)